

Bizarre tijden bij Podotherapie Hurenkamp

Een lege agenda. De werkpolo's blijven in de kast liggen. Bijna zeven jaar ben ik nu ondernemer. Maar dit scenario had ik me nooit, maar dan ook echt nooit kunnen bedenken...

De afgelopen week is er eentje die ik niet snel zal vergeten. Ik heb beslissingen moeten nemen die ik helemaal niet wil nemen. Wat een rollercoaster. Ik wil mijn ervaringen graag met jullie delen.

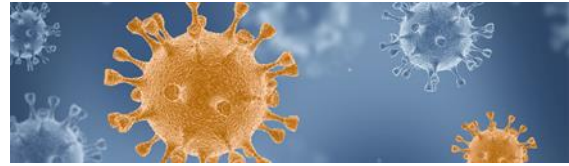
Je kent het misschien wel. Je zit met je verzekeringsadviseur om de tafel. Hij legt uit dat je niet verzekerd bent voor oorlogen, orkanen of overstromingen. Mijn man en ik lachen er een beetje om. Zo'n vaart zal het in Nederland toch niet lopen?

Natuurlijk spookt het weleens door je hoofd hoor. Wat als er wél oorlog komt? Wat als een van mijn medewerkers langdurig ziek wordt? Wat als zorgverzekeraars niets meer vergoeden... Ik ben niet snel bang. Maar ik heb in de afgelopen zeven jaar echt wel momenten gehad waarop ik vreesde voor dit soort doemscenario's. Momenten waarop de verantwoording me even te veel werd. Gelukkig bleef het daarbij.

Maar dan breekt het coronavirus uit...

Het is ergens in januari als mijn moeder mij vraagt: 'heb je gezien wat er in China allemaal aan de hand is? Hele steden gaan dicht. Als dat virus maar niet deze kant op komt.' 'Ach, dat zal wel meevallen,' zeg ik dan nog. Maar corona komt steeds dichterbij. Ook in Italië is de situatie inmiddels zorgwekkend. En als ik op 28 februari hoor dat de eerste coronabesmetting in het zuiden van Nederland een feit is, slaat de schrik me echt even om het hart.

In de eerste week van maart zijn we met ons team bij elkaar gaan zitten. Het is tijd om de hygiëne maatregelen verder uit te breiden. Deurklinken, toetsenborden, muizen, behandelstoelen; alles wordt vaker en extra

goed gedesinfecteerd. En dan komt het bericht dat we geen handen meer mogen schudden. Jeetje, wat voelt dat gek. Moet dit echt allemaal? Ja, besluiten we. We volgen gewoon de regels en de adviezen.

Vrijdag 13 maart zitten we met zijn allen te lunchen. We hebben het over de persconferentie. Hoe belangrijk de hygiëne is en dat we voor de zekerheid nog maar wat extra desinfectiedoekjes moeten bestellen. Aan het eind van de dag klinkt het gebruikelijke: 'fijn weekend en tot maandag!'

En dan wordt het zondagavond 15 maart. Wéér een persconferentie. Eentje die inslaat als een bom. Ik kan niet meer helder denken. Hoe moet dit nu verder? Hoe gaan we dit allemaal doen? Want hoe kunnen we nu 1,5 meter bij patiënten vandaan blijven als we ze moeten behandelen?

Mijn officemanager Trudy vraagt me of ze de volgende dag vanuit huis zal werken. Mijn antwoord is ja. Want waarom zullen we risico lopen als dat eigenlijk niet nodig is? Ik spit de website van het MKB door, verstuur alvast wat e-mails naar onze adviseurs en accountant en vraag werktijdverkortingsaan. Dan is dat maar vast gedaan.

Het wordt een stressvolle week. Normaal gesproken is maandag mijn vrije dag, Dit keer zit ik om 8.00 uur in de auto. Spoedoverleg op de praktijk. Hoe gaan we het aanpakken? Wat doen we met onze patiënten? Moeten we ze allemaal afbellen? Hoe zit het met de medisch noodzakelijke zorg? Vragen, vragen, vragen. Vanuit de branchevereniging hebben we dan nog niets gehoord. Daar zijn ze er op dat moment ook druk mee.

Mijn gevoel zegt dat het het beste is om de praktijk te sluiten. Voor de veiligheid van de patiënten, voor die van mijn medewerkers en die van mijzelf. Maar mijn verstand zegt wat anders. Kan ik de praktijk zo maar sluiten? Hoe moet dat dan met onze patiënten? En hoeveel weken red ik het eigenlijk zonder inkomen?

We hebben ons boerenverstand gebruikt.

We hebben de patiënten gebeld. Om te overleggen wat we gaan doen. De meesten willen het risico niet opzoeken als het niet nodig is. Wij begrijpen dat. Veel controles kunnen we telefonisch afhandelen. Ons hele team werkt hard om alles in goede banen te leiden. Iedereen denkt mee. Zo fijn. Ik kan wel huilen. Maar we moeten door.

In de wachtkamer zetten we de stoelen verder uit elkaar. Zodat de patiënten niet te dicht bij elkaar zitten. We zorgen voor extra tijd tussen de patiënten door, waarmee we voorkomen dat er te veel mensen tegelijk in de wachtkamer zitten. De eerste acties zijn uitgezet. 's Avonds krijgen we bericht van de branchevereniging. En ja, we moeten gedeeltelijk openblijven voor de medisch noodzakelijke zorg. Ook om huisartsen en ziekenhuizen te ontlasten.

We gaan aan de slag met een nood rooster. Ik maak me zorgen om mijn zwangere collega Anouk. We besluiten dat zij als eerste thuisblijft. Vanaf afgelopen woensdag is het al zo ver. Anouk denkt en werkt op afstand met ons mee. Vanaf volgende week is Merel er ook nog maar één dag. De rest ga ik zelf doen, zodat we de medisch noodzakelijke zorg kunnen blijven waarborgen.

Soms twijfel ik. Doen we hier wel goed aan? Moeten we niet gewoon alle patiënten zien? Maar dan denk ik weer aan alle stress rondom het virus.

Ik wil mijn medewerkers zo min mogelijk risico laten lopen. Dus ja, dit is een goede keuze. Ook al kost het een hoop slapeloze nachten.

En nu... Het is lastig om vanuit huis te werken. De grote schoonmaak in de praktijk is gedaan. We gaan proberen informatieve video's te maken en blogberichten te schrijven. We doen dingen waar we normaal niet aan toe komen. We proberen de voordelen er maar van te zien.

Hoelang gaat dit allemaal duren? We weten het niet. Niemand weet het. Het zal zeker niet makkelijk worden de komende maanden. Maar we staan in ieder geval niet stil. We proberen er het beste van te maken en er misschien zelfs wel sterker uit te komen.

Ik wil iedereen bedanken voor het vertrouwen en de support, ook in deze moeilijke tijd. Ik ben ontzettend trots op mijn team. Op hoe ze meedenken en meehelpen waar ze kunnen. Dit geeft mij kracht en energie. Samen sterk, in voor-en tegenspoed!

Ik hoop snel tot ziens in betere tijden.

Marie-Jose Nijhof-Hurenkamp
Eigenaar Podotherapie Hurenkamp

